

højeste Instans med Hensyn til Fortolkningen af alle Lovens Bestemmelser, men har ment, at man ogsaa paa et Omraade som dette burde give Landets Borgere Adgang til at faa Landets højeste Domstols Afgørelse. Dette er ogsaa i Overensstemmelse med almindelig Praksis, og jeg kan navnlig henvide til den Praksis og lovordnede Tilstand, vi har indenfor Toldvæsenet, hvor vi jo i Toldraadet har en tilsvarende Institution, en Appellinstans, men hvor ogsaa Afgørelserne, de administrative og Toldraadets Afgørelser, kan appelleres til Domstolene. Jeg maatte maaske føje til, at det er ogsaa min Erfaring fra den Tid, jeg havde Forpligtelse til at se paa de mange Klager, der indkommer over Arbejderforsikrings-Raadets Afgørelser — ja, det er maaske for meget at sige mange Klager, men der kommer dog en hel Del Klager til Indenrigsministeriet over disse —, at naar den paagældende, som Regel den tilskadekomne, ikke kunde faa Medhold hos Indenrigsministeren i sit Krav om Erstatning, følte han sig brøstholden over, at der ikke syntes at være nogen Mulighed for at komme videre — det var nu i Virkeligheden efter den gældende Lov ikke afgjort, at man ikke kunde gaa til Domstolene; nogle Dømmere har ment, at man ikke kan appellere Indenrigsministerens Afgørelser, og andre har ment, at det kan lade sig gøre. Mindretallet slutter sig altsaa til Lovforslaget, for saa vidt Mindretallet mener, at der i selve Loven udtrykkeligt bør slaas fast, hvorvidt der er Adgang og i hvilke Tilfælde der er Adgang til at appellere til Domstolene. Men vi har ikke kunnet give vor Tilslutning til Lovforslagets, af Flertallet tiltraadte, Bestemmelser, hvorefter det slaas fast i Loven, at Landets Borgere ikke skal kunne gaa til Domstolene og faa endeligt afgjort, om en af Arbejderforsikrings-Raadet og Indenrigsministeren truffen Afgørelse med Hensyn til Fortolkningen af Lovens Bestemmelser er rigtig. Vi har derfor foreslaaet, at der i Loven skal ind sættes en udtrykkelig Bestemmelse om, at der er Adgang til at høre Domstolene og faa Domstolenes endelige og afsluttende Afgørelse med Hensyn til de Afgørelser, Indenrigsministeren maatte træffe, med Hensyn til de under de nævnte Litra a, b, c og d nævnte Spørgsmaal, altsaa angaaende hvorvidt en Virksomhed hører ind under Loven, hvem der kan anses som forsikringspligtig Arbejdsgiver, om en Person har Adgang til at tegne frivillig Forsikring, og om et anmeldt Tilfælde begrundet Krav efter

Loven. Vi har ikke anset det for fornødent og heller ikke for forsvarligt af Hensyn til de tilskadekomne, at man skulde begynde ved Underinstanserne og eventuelt gaa hele Vejen fra Underret gennem Overret til Højesteret og maaske komme til at vente i mange Maaneder paa en Afgørelse. Vi gaar ud fra, at der intet som helst er til Hinder for, at den af Indenrigsministeren truffen Afgørelse kan gaa direkte til Højesteret. Alle de Oplysninger, der ellers i almindelige Sager skal indhentes ved Underinstanserne, gennem Forhør o. s. v., vil sikkert som Regel allerede foreligge for Indenrigsministeren eller blive krævet af Indenrigsministeren, saa der ikke vil være noget til Hinder for, at Højesteret kan paakende Sagen uden yderligere Oplysning, men i øvrigt er der jo ikke noget i Vejen for, at Højesteret kan indhente yderligere Oplysninger. Mindretallet har derfor ved Ændringsforslag Nr. 10 og de dertil hørende Ændringsforslag Nr. 20 og 22 foreslaaet udtrykkeligt at sige, at der skal være Adgang til at appellere en af Indenrigsministeren truffen Afgørelse med Hensyn til de nævnte Spørgsmaal til Højesteret.

Det næste Punkt, hvor der er forskellig Opfattelse hos Flertallet og Mindretallet, er Spørgsmaalet om Adgangen til at tegne frivillig Forsikring. Vi har i den gældende Lov angaaende Landbrugets Ulykkesforsikring givet de mindre Arbejdsgivere, de mindre Landbrugere, dem med Ejendomme under 6,000 Kr. Ejendoms skyld, en Adgang til at tegne Forsikring for sig selv tilmed med Støtte fra Staten, saaledes at Staten betaler Halvdelen af den Præmie, der kræves for de paagældendes private og frivillige Forsikring. Det siger sig selv, at naar man nu gaar til en Udvidelse af Ulykkesforsikringslovgivningen, maa der gives den samme Adgang til de mindre Haandværkere, mindre handlende, mindre industridrivende, mindre Skibsredere, dem, der er beskæftigede med den mindre Skibsfart, og det har Lovforslaget ogsaa Bestemmelser om. Men man har i Lovforslaget holdt sig til det, vi kender fra Loven om Landbrugets Ulykkesforsikring, at det kun er gensidige Selskaber, der kan overtage saadan frivillig Forsikring med Statstilskud. Mindretallet har imidlertid ikke kunnet erkende, at det er en Nødvendighed at indskrænke Adgangen til at tegne privat Forsikring med Statstilskud alene til de gensidige Selskaber. Mindretallet gaar ud fra, at da Indenrigsministeren skal give Anerkendelse til saa-